

О. С. Квачан, ДВНЗ “Українська академія банківської справи НБУ”

ГЕНЕЗИС СИСТЕМИ ІНДИКАТОРІВ СТАЛОГО РОЗВИТКУ У ВІТЧИЗНЯНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ

Останнім часом питання сталого розвитку людства, який не вичерпує природні ресурси, набуває все більшого значення на міжнародному та державних рівнях. Це питання стає предметом обговорення на міжнародних самітах, уряди держав беруть його до уваги у законотворчій діяльності. Так, за даними Департаменту ООН з економічних і соціальних питань відділу зі сталого розвитку, за останньою опублікованою у 2010 році глобальною картою країн, що приєдналися до Національних стратегій сталого розвитку, кількість країн зросла до 106, та 13 країн перебувають на шляху до вступу (країни Європи – 77 %, Америки – 46 %, Азії – 57 %, Африки – 40 %, Океанії – 64 %).

Проте Україна не надала своєї інформації до ООН. Але український уряд, починаючи з 1997 року, також прийняв більше 30 законодавчих актів, що регламентують розвиток держави у рамках концепції сталого розвитку. У квітні 2003 року у Верховній Раді України відбулися парламентські слухання “Регіональна політика та місцеве самоврядування в Україні: законодавчі аспекти”, що були присвячені актуальній проблемі правового забезпечення розвитку регіонів. Результатом слухань є затвердження “Рекомендацій парламентських слухань про законодавчі аспекти регіональної політики та місцевого самоврядування”, у яких зазначено, що суб’єктам права законодавчої ініціативи, за участю органів місцевого самоврядування та їх асоціацій, здійснити рішучі заходи щодо комплексного законодавчого забезпечення Концепції державної регіональної політики та Державної програми підтримки розвитку місцевого самоврядування в Україні. Було відзначено дефіцит законодавчого регулювання щодо місцевого самоврядування, відсутність чіткого розмежування повноважень між місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування, недосконалість статусу органів місцевого самоврядування регіонального рівня, невизначеність з питань фінансово-економічних основ розвитку місцевого самоврядування. На виконання цих завдань прийнято Закон України “Про стимулювання розвитку регіонів” та Державну стратегію регіонального розвитку на період до 2015 року, Закон України “Про державні цільові програми”, Закон України “Про інвестиційну діяльність”, але, необхідно зазначити, що ці законодавчі акти не містять показників, на які необхідно орієнтуватися як на кінцевий результат при виконанні державних програм розвитку.

Аналіз наукових праць, присвячених сталому розвитку, дозволяє дійти таких висновків: сталий розвиток є триєдиним поняттям – він містить 3 сфери територіального розвитку: економічну, соціальну та екологічну. Забезпечення стійкого сталого розвитку повинно бути підкріплено певною

інформаційно-аналітичною моніторинговою системою, що має відобразити ці базові сфери, а їх характеристики мають бути згруповані у систему відповідних показників (індикаторів).

Одним із документів, що містить окремі показники розвитку і затверджений в Україні на державному рівні, є “Методика розрахунку інтегральних регіональних індексів економічного розвитку”, якою закріплено використання узагальнюючих і складових індикаторів, які містять у собі дві групи показників: основні, які безпосередньо беруть участь у розрахунку узагальнюючого індикатора, та профільні показники, які визначають профіль економічного розвитку, тобто дозволяють виконати більш детальні порівняння. Отже, якщо у державі будується система сталого розвитку, то необхідними є розробка і затвердження системи індикаторів, що будуть вимірювачами ступеня досягнення поставленої мети. І ця система показників повинна бути затверджена на законодавчому рівні.

Квачан, О.С. Генезис системи індикаторів сталого розвитку у вітчизняному законодавстві [Текст] / О.С. Квачан // Проблеми і перспективи розвитку банківської системи України: зб. наук. праць. – Суми: УАБС НБУ, 2013. - Т. 2. - С. 107-108.